

Mészáros Márton

Családi készítésű dán istennő

Amikor a barátnőm megvette nekem a koncertjegyet, nem tudta még, milyen jót tesz velem. Valamivel kétségkívül kevesebb vagyok, mint mások. Én nem járhatok életem végéig koncertekre, mert azok a zenészek, akiket szeretek, általában hetven körüliek – ha még élnek. Ezért döntöttem úgy, hogy az első keresetemtől fogva minden évben elmegyek egy-egy ikont élőben meghallgatni.

Nem voltam egészen biztos abban, hogy ez a rengeteg ember mind a koncertre vár. A komplexumot a Hyatt hotellel együtt nyitották meg, a két épület összetartozik, mint Egyiptom, Jordánia és Szíria akkor, ha Izrael beleköp a levesükbe. Özönlöttek. A gyéren bevilágított üvegépület hullámmzó, harsány emberserege egy idő után megbénított. Belekortyoltam újra a vodkába. A mi vodkánkba, merthogy az asztaltársaságom tagjai, akikkel a szálloda előterében lévő egyik, sípcsontig érő dohányzóasztalt kisajátítottuk, hozzám hasonlóan jogosnak érezték, hogy időnként tölögessenek maguknak. Valaki kitette elénk ezt az üveget. Annyit tartott szóra érdemesnek róla, hogy „családi készítésű”, meg, hogy „dán istennő”, majd annyi vodkás poharat szúrt az asztalra, ahányan körbeültük azt. Hiába voltak rendesek ezek az emberek (magamban már az *én* embereimnek hívtam őket), az mégiscsak frusztrált, hogy ők, már csak azért is, mert azonos az anyanyelvük, összetartoznak. Én jobbra csak hallgatom a beszélgetésüket.

– A koncertre? – egészen addig, amíg ezt a kérdést nekem nem szegezte egy nagydarab nő, szóba sem került, hogy mit keresek itt. Ők ültek körém, gondoltam, nem vagyok köteles informálni őket. Semmiről sem.

A nagymamám mesélte mindig, hogy egyszer, amikor az ősőregapámat el kellett vinnie a háziorvoshoz, a doki azt mondta neki, szeretné alaposan megnézni a védjegyévé vált ráncát. Az ősőregapám, akiről tudni kell, hogy nagyjából olyan süket volt, mint ősszel a molnár (ez igaz volt rá, minden értelemben), világ életében dolgozott és még abban a rendszerben szocializálódott, amelyikben az ember habozás nélkül megtette, amit kérnek tőle. Tehát valószínűleg a *ráncát* szót *szerszámát*ként hallotta, bár, miként, azt nem tudom, így azonnal le is gombolta a nadrágját és elővette a farkát. Mivel már annyiszor hallottam ezt a családi adomát, ha eszembe jut, már látom magam előtt a körzeti orvos megrökönyödött tekintetét. Mindezt csak azért mesélem el, mert ugyanilyen értetlen, bénult arckifejezéssel nézett az asztaltárs, amikor kicsit meglazítottam a nadrágomon az övet, hogy könnyedén felhajthassam a pulóveremet. Amikor előbukkant Van

Morrison kölyökkori hörcsögfeje, a puha fedora kalappal a tetőn, leesett neki, hogy ez a válaszom.

– Neil Diamond csak az imént jelentette be, hogy nem turnézik többé, nem is lép fel sehol ezentúl – kezdett bele lelkesen. Mielőtt bármit mondhattam volna, megszólalt az a fickó mellettem, aki úgy nézett ki, mintha Frankie Valli kistestvére lett volna.

– Miért is? Rákos, vagy...

– Alzheimer-kóros – fordultam felé. Nem beszélek sokat, nem látom értelmét annak, hogy üres fecsegéssel töltsék meg tereket, ahol olyan nagy a ricsaj, hogy hangfertőzést lehet kapni. Viszont akkor, ha mondok valamit, abban bízok, hogy annak releváns értéke, igazságtartalma van. Ezúttal mellényúltam, parkinsonos az emberünk.

– Paul Simon pedig búcsúturnézik, mert nem csinálja tovább ő sem. Pedig, istenkém, csak hetvenhat. És hát, Elton világszerte turnéra indul. Istenkém, hány állomásosra is? Valami rekordhosszúságúra, azt mondta a videóüzenetben. Mennyi időre, Doug?

Doug persze nem tudta kapásból, így megmondtam nekik, hogy háromszáz állomásos turnét vállalt be. A feleség eltolta maga elől a pohárkát és átvette azt a jégtől súlyos, mojitós poharat, amit a férje az imént rendelt neki. Közelebb húzta a székét az asztalhoz, aztán rákönyökölt az üveglapra.

– Fiú, te mióta szereted Vant? – kérdezte.

A válaszom, amelybe belevettem azt is, hogy Johnny Cash, Bob Dylan, Rod Stewart, Tom Jones, Screamin' Jay Hawkins, Tom Waits és Chuck Berry jelentős hányadát képezi a zenei preferenciámnak, mámorossá tette a hangját:

– Édes istenkém! – örömködött. – Hát, ez igen! Nagyon kiváló, nagyon kiváló zenei ízlésed van!

Aztán kitárgyaltuk, hogy Douggal kétszer hallották élőben a belfasti oroszlánt, és mivel ezúttal nem megy Ohióba, hajnalban átrepültek ide, majd holnap hajnalban újra megteszik a háromórás repülőutat. Elmesélte, milyen koncerteken voltak még, majd vizenyős, pöfeteg kezét sokat mondván rátette az enyémre, hogy artikuláltan azt mondhasa, sokkal-sokkal fiatalabb és sokkal hülyébb volt akkoriban. Azt, hogy Eric Clapton már szinte teljesen süket, ezért már alig vállal fellépéseket, csak úgy zárójelben adtuk hozzá a beszélgetéshez.

Már elkezdődött a koncert, de a közönség még folyamatosan kóválygott a széksorok között. A swinget és dzsesszt éneklő Van Morrison zenéjének sok érdeme van, de ezek egyikéből sem következik az, hogy fel-alá mászkáljunk miközben ez a randa kisember ott erőlködik a színpadon, hogy előcsalja a toroka mélyéről azokat a jól ismert zengéseket, amelyek tökéletesen blues és dzsessz hangzásúak. Miután már a harmadik nő ült mellém, rájöttem, hogy a jobb helyek reményében folyik a mozgolódás.

Innentől fogva azonban már csak arra tudtam koncentrálni, hogy figyeljem a tömeget, hátha felbukkan valaki, aki megtetszik az én fura, a többség szerint kifacsart ízlésemnek. Amikor beültem egy magányos vörös mellé, a zene ellenére elbeszélgettünk éppen arról, amiről a clevelandi házaspárral. Aztán egy másfél literes műanyag pohárral visszajött a párja. Egyszer a jegykezelő ültetett tovább. A nimfaszépségű barna lányt nem érdekelhettem túlzottan, mert egy-egy számból tizenöt másodpercet felvett és elküldte WhatsAppon valakinek. Azt, aki közszemlére tette szinte mindenét, a fülbevalókon keresztül közelítettem meg.

– Mennyi van a füledben! – jelentettem ki. Mivel úgy éreztem, hogy az, aki így kitárulkozik, nem csinál ügyet abból, ha megérintem, elkezdtem számlálni a fülbevalóit – négy, öt, hat, ne, még ott is van? –, majd felém hajtotta a másik arcféltekét. Ott is megszámláltam a berakásokat. Megkérdeztem tőle, tudja-e, hogy állítólag a matrózok honosították meg a fülbevalóhordást, meg azt, hogy kezdetben azért fúrták a fülüket, mert úgy tartották, ettől egészségesek maradnak. Beszéltem volna még azazal, hogy rákérdezek, hova a legideálisabb fúratni, de ha nincsen a birtokomban megfelelő szókészlet, teljesen mindegy, ha te a saját nyelveden tudod, hogy a fülcimpa középebe kell.

Egy kör alakú embléma, amelyben fut egy kisebb kör. A külső körön szerepel a város neve, alatta két oldalon két csillag, meg a rendőrség felirat. A belsőben egy falatnyi földnyelven álló pálmafa, mindenfele meredező ágakkal. Mindez egy Boza nevű rendőr vállán.

Ő az, akihez a mai este során a legközelebb kerültem: a tereméből kihallatszott a zene, ezért egymáshoz hajoltunk, amikor elmesélte, miért áll három társával a falnál, végig a fellépés alatt. Nem így terveztem, de jól van ez így. Jó lett volna hazavinni valakit, még akkor is, ha a haza itt mást jelent, mert vendégségben vagyok. Toleránsak a barátaim, biztosan nem tették volna szóvá. Ha másnap reggel, amikor már senki sincsen a házban, az áldozatom azt mondta volna, hogy szeret, páros lábbal rúghattam volna ki.

Addig tartott az álmodozás, ameddig a rákövetkező napon Saci rám nem telefonált.

– Napok óta szexuális álmaim vannak! – bűgta, és nevetett. Hallgatott egy sort. – Neked is?

– Nekem is – feleltem.

Megfordultam a terepzöld matracon. Még csak nem is szégyelltem magamat azért, mert ő ezek egyikében sem szerepel.